

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.025/2015/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Vidéki László ügyvéd ügyintézése mellett a dr. Vidéki László Ügyvédi Iroda (címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek, a dr. Görömbei Zoltán (címe) ügyvéd által képviselt Megyei Büntetés-végrehajtási Intézet (címe) alperessel szemben kártérítés iránti perében a Nyíregyházi Törvényszék 6.P.21.443/2013/57. számú ítélete ellen a felperes részéről 58. sorszám alatt előterjesztett és 60. sorszám alatt indokolt fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 50 000 (ötvenezer) Ft másodfokú perköltséget

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperesnek 2008. év óta ismert gerincbetegsége van, amely az ágyéki V. (LV) csigolya 5 mm-es (enyhe fokú) elcsúszásából és az LV csigolya íveinek kétoldali megszakadásából, 2011. és 2012. években igazolt LII-III és LVSI porckorong kopásából, illetőleg csontjai ásványi anyag csökkenéséből áll. 2011. és 2012. évek között a gerincének állapotában csak minimális változás történt, 2012. után orvosi dokumentáció nem áll rendelkezésre.

A felperes 2013. augusztus hó 26. napjától szeptember hó 2. napjáig a 15. számú zárkában, 2014. január hó 20. napjától január hó 28. napjáig a 29. számú zárkában, míg 2014. január hó 28. napjától február hó 1. napjáig a 14. számú zárkában volt elhelyezve az alperesnél.

A felperes 2013. augusztus hó 26. napján a T. Országos BV Intézetből kórszállítással a B. Fegyház és Börtönt érintően került az alpereshez. A felperes a kórszállítás elrendelését megelőzően nem jelezte a T. Országos BV Intézet felé, hogy mozgáskorlátozottsága és

gerincbetegsége miatt speciális szállítási körülményeket igényel, erre hivatkozással semmilyen nyilatkozatot vagy kérelmet nem terjesztett elő. A körszállítás során a felperest a T. Országos BV Intézetből a B. Fegyház és Börtönbe a T. Országos BV Intézet gépjárművével, míg a B. BV Intézetből az alpereshez az alperes gépjárművével szállították. A szállítási tervet és ülésrendet a járművet üzemeltető BV intézet határozta meg, amelyet az útba indító BV intézet biztonsági tisztje hagyott jóvá. A B-ről Ny-re történő szállítási renden nem változtatott a szállítást végző alperes, és ezt az útba indító B. Fegyház és Börtön biztonsági tisztje jóváhagyta. A szállítás során a felperes a szállító jármű elkülönített, rácsokkal védett részében harmadmagával került elhelyezésre oly módon, hogy a fogva tartottakon a kézbilincs fennmaradt. A szállítás során a felperes felállni, végtagjait átmozgatni nem tudta, a hosszú ülés során gerince elfáradt, átmeneti fájdalomérzés alakult ki.

A felperest 2013. augusztus hó 26. napján az alperes I. emelet 15. számú zárkájába helyezték el, amely 4 fős zárka volt. A zárkában nem volt biztosítva a jogszabályban személyenként lehetőség szerint előírt nagyságú négyzetméter és légköbméter, a WC elkülönítése függönnyel történt. A zárka szurokpadlós volt, amelyet a fogva tartottaknak kellett az alperes részéről rendelkezésre bocsátott padlótisztító kenőccsel tisztán tartani. A felperes a fogva tartásának 8 napos időtartama alatt nem vett részt az egy órás szabad levegőn történő sétán. A zárkában poloskairtas 3 alkalommal történt meg poloskairtó szer szétszórásával.

A felperes 2014. január hó 20. napjától február hó 1. napjáig az alperes I. emelet 29 és 14 számú zárkaiban tartózkodott. Ebben az időszakban már poloskacsípést nem szenvedett el, viszont a korábbi időszakhoz hasonlóan a zárkában nem volt biztosítva a jogszabályban lehetőségként előírt nagyságú négyzetméter és légköbméter. Az illemhely itt is függönnyel került elhatárolásra, a padlózat burkolata a korábbival azonos anyagból készült, és a felperes ebben az időszakban sem vett részt a szabad levegőn történő sétákon. A zárka ajtaja a nap túlnyomó részében zárva volt.

A felperes 2013. szeptember hó 20. napján 5 000 000 Ft kártérítési igényt jelentett be az alperesnél a szállítás körülményei, az első emeleti elhelyezés, a szurokpadló, a zárka alapterületének, légköbméterének jogszabályba ütköző módon való szűkössége, az illemhely kialakítása, az elszenvedett poloskacsípések és a szabad levegőn való tartózkodás lehetőségének elvétele miatti személyhez fűződő jogsértésre alapítottn.

Az alperes a 2013. október hó 9. napján kelt 173/2013. számú határozatával a felperes kártérítési igényét elutasította. Indokolásában arra hivatkozott, hogy felperes szállítása körszállítás keretében zajlott a büntetés-végrehajtásban rendszeresített szállító járművön, melynek kialakítása a jogszabályoknak megfelelt. A felperes nem kérte orvosi vizsgálatra történő célszállítását. Az intézetben történő földszinti elhelyezésre nem volt lehetőség, mert a fogvatartottak zárkái az I., a II. és a III. emeleten találhatóak, a földszinten csak szabaduló zárka és fogdarész található, másfelől az egészségügyi zárkába fertőző betegek kerültek elhelyezésre. A zárka kialakítása mind az illemhely, mind a padló burkolata vonatkozásában megfelelő. A zárkában lévő WC függönnyel történő elválasztása a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelt, az teljes mértékben biztosítja az intimitást,

jogszabály nem írja elő az elkülönítés konkrét módját, azonban a bírói gyakorlat a függönnyel történő elválasztást elegendőnek tartja. A zárkák túlszűfoaltsága az alperesen kívülálló objektív okra vezethető vissza, a BV intézetnek nincs lehetősége a fogva tartottak létszámát befolyásolni, amely miatt a túltelítettség neki nem róható fel. A szabad levegőn tartózkodással kapcsolatosan úgy foglalt állást, hogy az alperesi BV intézetben a belső udvar területén berendezési tárgy nem került elhelyezésre, és a 24/2010. számú parancsnoki intézkedés szabja meg a szabad levegőn tartózkodás szabályait. A poloskacsípésekkel kapcsolatos kifogás vonatkozásában arra hivatkozott, hogy a nevelő naponta felkeresi a zárkákat és a fogvatartottakat, így részére szóban is és írásban is a problémák bejelenthetőek, továbbá a fogvatartott kérheti a szervezeti egység vezetőjétől vagy parancsnokától a személyes meghallgatását, illetve közvetlenül írásban is fordulhat problémáival hozzájuk. A felperes azonban az alperesnél történt tartózkodásának ideje alatt a zárkában lévő poloskák miatt panasszal nem fordult sem a nevelőjéhez, sem az intézet a felé nem jelezte, ezért egészségügyi ellátást sem kaphatott. Ugyanakkor az alperes rendszeresen végez a zárkákban és a körletekben frissítő meszelést és rovarirtást, rendszeresen kihelyez ágyi poloskacsapdát is. Mindezekre tekintettel vitatta azt, hogy a felperes nála poloskacsípést szenvedett el, és hogy emiatt az intézet felé panasszal élt. Vitatta azt is, hogy a felperes a személyhez fűződő jogának sérelmével okozati összefüggésben kompenzálásra okot adó hátrányt szenvedett el.

A felperes módosított keresetében 1 800 000 Ft nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest kérte a 2013. augusztus hó 26. napjától szeptember hó 2. napjáig terjedő időszakban elszenvedett szállítási és fogva tartási körülmények, valamint a poloskacsípések miatt. Utóbb az időközben történt szabadulására tekintettel 3 000 000 Ft nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest, immár a 2014. január hó 20. napjától február hó 1. napjáig terjedő időszakban elszenvedett fogva tartási körülmények - nem megfelelő alapterület és légköbméter, a koszos és káros anyagból készült padlózat, az illemhelynél hiányzó függöny okozta intimitás sérülése, a zárkaajtók zárva tartásával megvalósuló szigorított fogva tartás, a szabad levegőn tartózkodás akadályozása - miatt is.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság az 58. sorszám alatt meghozott ítéletében a felperes keresetét elutasította és kötelezte őt, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 100 000 Ft perköltséget. Megállapította, hogy az állam által előlegezett 376 729 Ft szakértői díj és le nem rótt 300 000 Ft kereseti illeték az állam terhén marad.

Határozatának indokolása szerint - amelyben felhívta a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket és az irányadó bírói gyakorlatot szemléltető eseti döntéseket - a Büntetés Végrehajtás Országos Parancsnoksága által meghatározott büntetés-végrehajtási szervezet biztonsági szabályzatának 413. pontja értelmében a szállítás az előállítás olyan formája, ahol a fogva tartottak mozgatása valamilyen járművel történik. A szabályzat 421. és 422. pontja határozza meg a szállítás formáit, így a célszállítás és a körszállítás fogalmát. A 422. pontban az országos körszállítás tekintetében meghatározza, hogy az heti egy alkalommal a B. Fegyház és Börtönben kerül lebonyolításra. A 430-436. pontok szerint a szállítás

végrehajtásának megszervezése a szállítást végző BV Intézet biztonsági osztályvezetőjének feladata, aki áttekinti a büntetés-végrehajtási iratokat, a letéti csomagokat, majd javaslatot tesz a szállító jármű típusára, a szállító biztonsági felügyelő létszámára, összetételére, fegyverzetére, felszerelésére, egyéni mozgáskorlátozó eszközök mennyiségére, alkalmazására. A szállítási tervet az útba indító BV szerv biztonsági tisztje szükség szerint módosítja. A szállítást végző BV intézet szállításvezetője készíti el az ülésrendet, és az útba indító BV intézet biztonsági tisztje hagyja azt jóvá.

Miután a felperest az alperes gépjárművével szállították Bról Ny-re, az alperesi BV szerv szállításvezetője készítette el az ülésrendet, amit a B. Fegyház és Börtön biztonsági tisztje hagyott jóvá. Azonban a T. Országos BV Intézet igazolása szerint a felperes a szállítást megelőzően semmilyen nyilatkozatot, illetve kérelmet nem terjesztett elő egészségi állapotára tekintettel, nem jelölt meg olyan egészségügyi okot vagy problémát, amely indokolta volna a szállítási körülmények módosítását. A felperes bejelentésének hiányában a szállítás tekintetében az alperes a jogszabályi előírásokat nem szegte meg, a szállító gépjármű vezetőjének, illetőleg a kísérő őröknek nem volt jogosultsága a szállító gépjárműben a felperes által jelzett kifogásokat orvosolni és az ülésrendet megváltoztatni.

Az nem alkalmas önmagában az emberi méltóság megsértésére, hogy a szállító gépjárműben egy ráccsal elzárt részben történt a felperes szállítása. A felperes egészségének romlásához az ilyen módon történt szállítás nem járult hozzá **dr. P. R.** reumatológus igazságügyi orvos-szakértő véleménye alapján. Eszerint a szállítás körülményei ugyan okozhatták a panaszok fokozódását, azonban az egészségromláshoz nem vezetett. A felperes gerincbetegségének gyógyulási folyamatát igen rövid időre, elhanyagolható mértékben akaszthatta meg, amivel okozati összefüggésben szövődmény nem keletkezett, össz-szervezeti egészségkárosodást nem okozott.

H. J. tanú vallomása alapján az volt megállapítható, hogy a felperes tűvel szurkálta meg a bőrét és azt elvakarta, ám a zárkában poloska nem volt, a felperes poloskacsípést nem szenvedett el. A tanú vallomása szerint a felperes kártérítési igényt kívánt érvényesíteni alperessel szemben, ezért szurkálta meg magát tűvel. A tanú által elmondottakat erősíti meg az a tény is, hogy a felperes az alperesnél eltöltött 8 nap alatt egyszer sem tett bejelentést írásban vagy szóban a poloskacsípések miatt, nem kért orvosi vizsgálatot, csupán a T. Országos BV Intézetbe történt visszaszállítása után jelezte azt, hogy poloskák csípték meg, de kenőcsöt nem kapott rá. 2013. szeptember hó 2. napján a **T** Országos BV Intézetbe történt egészségügyi visszafogadás során csupán az került rögzítésre, hogy a felperes mindkét oldalon bokáján, hátán, valamint mindkét oldalon karján, homlokán pontszerű csípések láthatóak, a poloskacsípés megkérdőjelezve került diagnózisként rögzítésre. Másnap az orvos azt rögzítette, hogy az alkaron, lábszáron, háton elszórtan bevérzések, pörkkel fedett szúrt sebek láthatóak, azaz a rendelkezésre álló orvosi dokumentumok sem támasztják alá egyértelműen azt, hogy a felperes bőrén poloskacsípések nyomai voltak láthatóak.

A rendelkezésre álló okiratok szerint ebben az időszakban alperes több zárkájában ágyi poloska volt, ezért az alperes számos alkalommal poloskairtást végzett, amit maga a

felperes is három alkalommal tapasztalt a saját zárkájában. Önmagában a poloskák jelenléte nem jelenti azt, hogy azok a felperest meg is csípték.

A poloska csípések elszenvedését nem erősítette meg **dr.F. B.** igazságügyi bőrgyógyász szakértő szakvéleménye sem. A szakértői véleményből megállapítható, hogy a felperesnél sem a törzsön, sem a karon hegek nem láthatóak, a bőrén lévő fehér foltok csak színeltérések. Ezek az alkaron látható fehéres foltok lehetnek rovarcsípés helyén kialakult bőrszíneltérések, de származhatnak krónikus napfénykárosodásból is. A szakértő szerint a bőr elvakarása miatt nem alakult ki heg a felperes testén, de nem is kell kialakulnia rovarcsípések után sem, mert a poloskacsípés heg nélkül gyógyul. Amennyiben voltak poloskacsípések, azok mindenkinek erősen viszketnek, és a nem kiegyensúlyozott pszichés állapot ezt a szubjektív tünetet fokozhatja. A felperesnél egészségkárosodás a rovarcsípések következtében nem következett be.

T. L. igazságügyi pszichológus szakértő szakvéleménye szerint a hivatkozott poloskacsípések lelki traumát nem okoztak a felperes számára annak ellenére, hogy nyilvánvalóan nagyon kellemetlenek lehettek. Fokozott szorongásra, PTSD-re a vizsgálatok eredményei nem utalnak. Átmenetileg kialakulhattak bizonyos pszichés tünetek, például alvászavar, belső feszültség, idegesség vagy bogaraktól való irtózás, amelyek adekvát átmeneti reakciók. A felperes korábban 5-6 évig drogot használt - kokaint -, amelynek mellékhatása a bogarakra vonatkozó téveszme kialakulása. A felperes a droghasználattal kapcsolatos élményeiről ugyan nem tett említést, azonban a kokainhasználat éveiben nagy valószínűséggel számos alkalommal ezt megtapasztalta, amit valószínűsít az, hogy az elmondása szerint a fogvatartás kezdetén elvonási tünetei voltak. A bogarasság érzése ha el is múlik, de az élményemlék megmarad, és annak újraéledését bármilyen provokáló hatás kiválthatja. A felperesnél nagy valószínűséggel kevert típusú személyiségzavar áll fenn, narcisztikus-hisztrionikus, teátrális, hypochondriás vonásokkal; a személyiségzavarok általában nem minősülnek betegségnek, hanem állapotnak. A felperesnél az elszenvedett poloskacsípések előidézhettek általános alkalmazkodási zavart, nehézséget, azonban nem állapítható meg olyan mértékű lelki trauma, amely pszichés károsodást okozott volna. Erre utal az is, hogy semmilyen pszichiátriai, pszichológiai kezelést nem keresett szabadlábra helyezését követően eltelt mintegy fél évben sem. A felperes szakirányú pszichés kezelése szükséges és indokolt, azonban nem az elszenvedett poloskacsípések, hanem a személyiségzavara miatt.

A fentiek alapján a bíróság megállapította, hogy a felperes által hivatkozott - de nem bizonyított - poloskacsípések a testi egészségkárosodáson túlmenően lelki egészségkárosodást sem okoztak, így ezzel összefüggésben felperest érintő hátrány nem állapítható meg.

A zárka zsúfoltsága miatti igényérvényesítéssel kapcsolatosan az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy egyfelől az akkor még hatályos, a szabadságvesztés és az előzetes letartóztatás végrehajtásának szabályairól szóló 6/1996. (VII. 12.) IM rendelet 137. §-ának (1) bekezdése alapján a zárkában elhelyezhető létszám meghatározásánál az elítéltekre jutó 6 m³ légtér és a férfi elítéltek esetén 3 m² mozgástér biztosítása csupán lehetőség, de nem kötelezettség. A büntetés-végrehajtási intézetnek nincs is ráhatása arra, hogy hány

elíteltet vagy fogva tartottat kell befogadnia, mert a hozzá irányított elítélteket köteles befogadni és elhelyezni, ezért a meghatározott mérték túllépésében az alperes vétlen a rajta kívülálló objektív körülmények miatt. A felróhatóság hiányát fejtette ki a Pécsi Ítéltábla a Pf.II.20.390/2010/6. számú (BDT 2011/2404.) eseti döntésében is.

A WC kialakításával kapcsolatban az akkor még hatályos, a szabadságvesztés és az előzetes letartóztatás végrehajtásának szabályairól szóló 6/1996. (VII. 12.) IM rendelet 135. §-ának (2) bekezdése nem kötelező jellegű rendelkezés, hanem lehetőség szerint történő kialakításra utal. Az alperesi épület több mint 100 éve épült, a zárkák kialakítása és átalakítása külön zárható WC kiépítésével vagy nem, vagy csak jelentős értékű beruházással valósítható meg. A jogszabályi rendelkezés alapján az önálló szellőzésű illemhely biztosítása nem kötelező, hanem csupán lehetőség a megfelelő elhelyezés körében, ezért ennek elmaradása a felperes megfelelő elhelyezéséhez fűződő jogának sérelmét nem eredményezte. A WC-nek a lakótértől függönnyel történő elválasztása megfelelő intimitást biztosít a fogva tartottak számára, az nem ütközik az alperesre vonatkozó jogszabályi előírásokba. Ezért nem állapítható meg az, hogy az alperes a rá vonatkozó jogszabályi előírásokat megsértette. A büntetés-végrehajtási intézet intézkedései abban az esetben alapoznak meg személyiségvédelmi igényt, ha részéről olyan jogszabálysértés történt, amely egyúttal az elítelt emberi méltóságát is sértette (BDT 2007/1700.), ezért az illemhely ilyen módon történt elválasztásával személyiségi jogot sértő jogellenes magatartás nem valósult meg.

A padlózat tekintetében a felperes arra hivatkozott, hogy az koszos, és a szurokkal, kátránnyal bevont padozat ártalmas az egészségre. A jogszabályi előírások és a BV házirendje értelmében a zárkák tisztántartásáról a fogvatartottaknak kell gondoskodnia. Amennyiben a zárka koszos, az a fogvatartottak kötelezettségmulasztásából ered, így ebben a tekintetben az alperes személyiségi jogot sértő jogellenes magatartást nem valósított meg. A padlózat anyagának megfelelőségével összefüggésben elrendelt szakértői vizsgálaton a felperes nem jelent meg, tudógyógyászati lelettel nem rendelkezik, így tudógyógyászati betegség nála nem állapítható meg. Ebből következően az sem állapítható meg, hogy az egészsége ezen a területen rosszabbodott volna a szurok vagy kátrány összetételű padlózatú helyiségben való tartózkodás okán, illetőleg annak cipőpasztaszzerű anyaggal történt tisztítása miatt, ezért egészségkárosodása ez okból sem volt megállapítható.

A Bvtvr. 36. §-a (1) bekezdésének k) pontja alapján a felperes, mint elítelt jogosult volt naponként legalább egy órai szabad levegőn tartózkodásra. Ennek részletes szabályait a parancsnok határozta meg a 24/2010. számú intézkedésben, amely szerint a fogva tartottak szabad levegőn tartózkodását naponta, a napirendben meghatározottak szerint minden fokozatban egy óra időtartamban kell végrehajtani. Ennek tényét a körletfőfelügyelő és a körletfelügyelő szolgálati naplójában kell rögzíteni. Az intézkedés I/2. pontja alapján, amennyiben a szabad levegőn tartózkodás munkanapon időjárási viszonyok, rendkívüli esemény vagy egyéb ok miatt meghatározott időben nem kezdhető meg, a körletfelügyelő köteles azt az osztályvezetőnek jelenteni, aki az intézet parancsnokának tesz jelentést. Amennyiben engedélyezte a szabad levegőn tartózkodás elmaradását, a körletfelügyelő a szolgálati naplóba és az ellenőrzési naplóba köteles azt

dokumentálni. Az intézkedés VI/22. pontja értelmében a nem dolgozó előzetes letartóztatottak, valamint szállításra váró és megőrzéses fogvatartottak szabad levegőn tartózkodása zárt alakzatban, kettes oszlopban sétaudvar járdáján körbe végrehajtott séta. Az intézkedés VI. fejezetében az intézet parancsnoka a séta közbeni pihenést csak a varrodában és a költségvetésben dolgozó fogva tartottak számára tette lehetővé. A VII. fejezet 39. pontja alapján a körletfelügyelőnek a szolgálati naplóba be kellett jegyezni a szabad levegőn tartózkodást nem igénylő fogva tartottak létszámát, valamint a zárkában a napi biztonsági ellenőrzés során tapasztaltakat.

A becsatolt szolgálati naplókából megállapítható volt, hogy minden nap rögzítették a szabad levegőn való tartózkodást nem igénylő fogva tartottak számát zárkánként. A meghallgatott **H. J.** tanú elmondása szerint a felperes nem kívánt részt venni a sétákon, mert inkább a zárkában beszélgettek, kártyáztak. A felperes sem a nevelőtisztnek, sem az intézet parancsnokának írásban nem jelezte, hogy a szabad levegőn tartózkodást igénybe kívánja venni, és ehhez a séta közbeni pihenését biztosító ülőalkalmatosság kihelyezésére is szüksége van, erre irányuló kérelmet nem nyújtott be. Emiatt nem nyert bizonyítást, hogy a felperes akarata ellenére nem tudott részt venni a szabad levegőn tartózkodáson. Az alperes megjelölte azokat az okokat, amely miatt a felperest az első emeleten helyezte el, amit alátámasztott az alperesnél folyt kártérítési eljárásban készült jelentés is. Miután a földszinti egészségügyi zárkában fertőző - rühes - betegek kerültek elhelyezésre, oda a felperes nem volt elhelyezhető. A beszerzett szakvélemény szerint a lépcsőn járás a felperes gerincbetegségét nem ronthatta, azonban nehézséget, panaszokat, kellemetlenségeket okozhatott aktuálisan. A napi egy óra séta elmaradása a gerincbetegségek rehabilitációjában nem játszik különösebb szerepet, így az nem rontotta gerincbetegségét. Gyógyulási folyamatát a napi séta elmaradása csak rövid időre akaszthatta meg, amely egészségi állapota szempontjából elhanyagolható mértékű. Sem a szállítási, sem az elhelyezési körülmények a gerincbetegséggel kapcsolatosan nem okoztak szövődményt, a szövődmény kialakulásában ugyanis a hosszas és ismétlődő kényszerhelyzet, ismétlődő és hosszas ülés, nehéz súlyok emelése, cipelése nem ergonómikusan végzett munka, helytelenül végzett mozdulatok és sérülések jelentenek rizikót.

A 2014. január hó 20. napjától február hó 1. napjáig terjedő időszak tekintetében a felperes arra is hivatkozott, hogy a zárkaajtók zárva tartásából adódó szigorított fogva tartás alkalmazása sértette az emberi méltóságát. Az alperes parancsnoka jogosult az intézet házirendjét és a zárkaajtók nyitva tartási rendjét meghatározni a 6/1996. (VII. 12.) IM rendelet 35. §-ának (1) bekezdése alapján a fogva tartás rendjének megtartását és a fogvatartottak őrizetének biztosítását figyelembe véve. A parancsnokot az IM rendelet ruházza fel ezzel a jogosultsággal, amit a bíróság nem vizsgálhat felül. A felperes fogva tartásának időszakában hatályos házirend 2. pontja szerint az előzetesen letartóztatottak, szállításra váró és megőrzéses fogvatartottak, továbbá a biztonsági és magánzárkák ajtóit a jogszabályok alapján zárva kell tartani. Az alperes parancsnoka által kialakított házirendet az alperes alkalmazottai megtartották, a zárkák ajtaját annak megfelelően tartották nyitva, így az alperes részéről jogszabálysértésre nem került sor, ezért nem állapítható meg személyhez fűződő jogot sértő szabályszegés sem.

A leírtak miatt az elsőfokú bíróság - mellőzve a további tanúk kihallgatását részben a felperes bizonyítási indítványának visszavonása, részben a tanúk megidézésének ellehetetlenülése miatt - a keresetet elutasította a régi Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése, a 84. §-a (1) bekezdésének e) pontja és 76. §-a alapján, figyelemmel a Bvtvr. 36. §-ában foglalt rendelkezésekre, továbbá a 13/1996. (XII. 23.) IM rendeletben és a 6/1996. (VII. 12.) IM rendeletben foglaltakra is. A felperest a pervesztessége miatt kötelezte az alperes perköltségének megfizetésére, míg a teljes személyes költségmentessége okán a le nem rótt kereseti illetéket és a szakértői díjat az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását és az alperes keresete szerinti marasztalását kérte. Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság megállapította a fogvatartási szabályok alperes részéről történt megszegését, és ezáltal által a sérelmére elkövetett személyiségi jogsértést, ami indokolja a keresete teljesítését.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján.

Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és azt alaptalannak találta a következők szerint:

Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta és abból az irányadó jogszabályok megfelelő alkalmazásával helytálló végkövetkeztetésre jutott, amivel az ítélet tábla is egyetért anélkül, hogy annak indokait ehelyütt megismételné.

A felperes valótlanul állította a fellebbezésében azt, hogy az elsőfokú bíróság megállapította volna a fogvatartási szabályok alperes részéről történt megszegését, és ezáltal által a sérelmére elkövetett személyiségi jogsértést. Ezzel szemben az első fokú ítélet szó szerint az alábbiakat tartalmazza: „A kártérítési felelősség megállapításának négy alapvető eleme van, amelyből egy elem hiánya esetén a kártérítési felelősség megállapítására nincs lehetőség. Miután a bíróság a felperes által megjelöltek tekintetében arra a meggyőződésre jutott, hogy az alperes a fogva tartásra előírt jogszabályi rendelkezéseket nem szegte meg, személyhez fűződő jogsérelmet okozó magatartást nem tanúsított, ezért hiányzik az alperesi oldalon a jogellenes magatartás. Másfelől a felperest a fogva tartás időszakában alperes által tett intézkedések okán hátrány sem emberi méltósága, sem egészsége tekintetében nem érte, ezért a felperesi oldalon hiányzik a károsodás/hátrány megállapíthatósága. Továbbá a BV Intézet túlsúlyfoltosságára alapított igény esetében alperesi oldalon felróhatóság sem állapítható meg.”

A fellebbezés további érvet nem tartalmazott az első fokú ítélettel szemben.

A leírtak miatt az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét annak helyes indokai alapján a Pp. 253. §-ának (2) és 254. §-ának (3) bekezdései szerint helybenhagyta.

A felperes a fellebbezési eljárásban is pervesztes lett, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése értelmében köteles a jogi képviselővel eljáró alperes javára perköltséget fizetni. Ennek

összegét az ítélet tábla a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének b) pontja és (5) bekezdése alapján, ám a (6) bekezdés szerint mérsékelt összegben állapította meg, ugyanis a jogszabály szerint megállapítható munkadíj a kifejtett tevékenységhez képest aránytalanul magas lett volna. A teljesítési határidő a Pp. 217. §-ának (1) bekezdésén alapul. A felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a költségmentesség bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és a 14. §-a alapján az állam viseli.

Debrecen, 2015. április hó 2. napján

dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta sk. a tanács elnöke, Dr. Bakó Pál s.k. előadó bíró, Dr. Pribula László s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő